

**ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ
κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ
κ. ΝΙΚΗΤΑ
ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ**

Σεβασμώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Θυατείρων καί Μεγάλης Βρετανίας κ. Νικήτα,

Ἐμεῖς, οἱ ταπεινοί οἰκήτορες τοῦ ἱεροῦ καί περίπυστου αὐτοῦ χώρου, ἡ ὅλη σεπτή χορεία τῶν ἁγίων Πατέρων, τῶν συγκροτούντων τήν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς καί Σταυροπηγιακῆς αὐτῆς Μονῆς, τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσας τῆς Κυκκώτισσας, τῆς ὁποίας ἡ ἱερή Εἰκόνα, ἀπό τόν ἀπόστολο Λουκᾶ ζωγραφισθεῖσα καί ἀπό τήν ἴδια τήν Παναγία εὐλογηθεῖσα, καθαγιαῖζει ὄχι μόνο τή θεοφρούρητη αὐτή Μονή, ἀλλά καί τήν αἵματοβαμμένη αὐτή Νῆσο τῶν Ἀχαιῶν, τή Νῆσο αὐτή τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τήν Κύπρο τῶν δακρύων μας, τήν Κύπρο, τήν ἀνοικτῇ πληγῇ τῆς καρδιάς μας, μέ τό 40 σχεδόν τοῖς ἑκατόν τῶν ἐδαφῶν της νά εἶναι ἀκόμη, 48 χρόνια, μετά τό τουρκικό κακούργημα τοῦ 1974, κατεχόμενα καί τουρκοπατημένα, σας προσφωνοῦμε με τό:

«Ὡς εὖ παρέστητε», Σεβασμώτατε, στό ὅρος αὐτό τό ἅγιο τῆς Παναγίας τῆς Κυκκώτισσας, στό ὅρος αὐτό, πού σάν ἱερά κιβωτός διαφυλάττει μέσα του τό μαρτυρικό σκῆνωμα τοῦ μεγάλου τῆς Κύπρου ἡγέτη, τοῦ Ποιμενάρχῃ καί Ἐθνάρχῃ Ἀρχιεπισκόπου καί πρώτου Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Μακαρίου Γ', τοῦ πύρινου αὐτοῦ ἀγωνιστῆ τῆς ἐλευθερίας, πού σφράγισε μέ τή φωτεινή προσωπικότητά του τήν ἱστορία τῆς Κύπρου, καί ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ καί σήμερα, μέσα ἀπό τόν τάφο του, νά συναρπάζει, νά ἐμπνέει καί νά καθοδηγεῖ τόν κυπριακό ἐλληνισμό στόν αἱματηρό ἀγῶνα του γιά τή δικαίωση καί τήν ἐλευθερία.

Καλῶς ἦλθατε, Σεβασμώτατε, στό ὑπέρλαμπρο αὐτό ἀνάκτορο τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, στό ἱερό αὐτό Καθίδρυμα τῆς Παναγίας τῆς Κυκκώτισσας, πού εἶναι τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας τό σέμνωμα καί τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ τό ἀγλάϊσμα, ἀλλά καί τῶν ὀρθοδόξων ἀπάντων καί ὅλων τῶν χριστιανῶν προσκύνημα ἱερώτατο.

Βρίσκεσθε, Σεβασμώτατε, σήμερα ἐδῶ, στήν πρωτόθρονη τοῦ κυπριακοῦ μοναχισμοῦ Μονή, στήν ἱερή αὐτή τῆς ὀρθοδοξίας ἑπαλξη, πού ἰδρύθηκε, κατά τό τέλος τοῦ ἐνδέκατου αἰῶνα, ἀπό τόν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἀλέξιο Κομνηνό, καί, ἔκτοτε, στή διάρκεια τῆς πολυαιώνιας ἱστορίας της, δέν ἔπαυσε ποτέ νά εἶναι ὁ φάρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί μαρτυρίας, καί ὁ πυρσός τῶν ζηλωτῶν τῆς μοναχικῆς πολιτείας.

Άλλά, ή μακρά καί πολυσχιδής πορεία τής ιστορικής αὐτῆς Μονῆς ἀποδεικνύει περίτρανα, ὅτι διά μέσου τῶν αἰῶνων ὑπῆρξε ὄχι μόνο ἄσβεστη ἐστία χριστιανικῆς εὐσέβειας καί ὁρθοδόξου πνευματικότητας, ἀλλά καί κιβωτός τῶν ἐθνικῶν προσδοκιῶν τοῦ κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Σ' ὅλη τήν ιστορική της πορεία ή Ἱερά Μονή Κύκκου σφράγισε ἀνεξίτηλα, μέ τήν ὑψηλή ἀγωνιστική διάθεση καί πράξη τῶν μοναχῶν της, τήν ἐθνική μας ζωή. Ἡ Μονή αὐτή, ὄχι μόνο ἔπαιξε ρόλο ἀποφασιστικό στή μεγάλη ὑπόθεση τῆς ἐθνικῆς ἐπιβίωσης τοῦ κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλά συμμετεῖχε ἐνεργά καί σ' ὅλους τούς ἀγῶνες τοῦ ἔθνους μας γιά ἐλευθερία καί ἐθνική ἀποκατάσταση.

Γενικά ὁμιλοῦντες, ή Ἱερά Μονή Κύκκου, διά μέσου τῆς ιστορίας της, ὑπῆρξε πάντοτε ἔπαλξη θρησκευτική καί ἐθνική ἐπίφθονη, μέ ἔργο πολυδιάστατο, ἐθνικό, θρησκευτικό, πνευματικό, κοινωνικό, φιλανθρωπικό καί πολιτιστικό.

Σήμερα, ή Ἱερά Μονή Κύκκου, ὁ αἰείφωτος αὐτός πυρσός τῆς εὐσέβειας, ἐπιζει, ὄχι σάν ἓνα μεγαλοπρεπές ἀπολίθωμα παρελθούσης δόξης, ἢ σάν ἓνας ἄφωνος μάρτυρας μέγιστης προσφορᾶς τοῦ παρελθόντος. Καί σήμερα τό σεπτό καί αἰωνόβιο αὐτό σκῆνωμα, τό Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Κυκκώτισσας, λειτουργεῖ σάν ἓνα ἁγιασμένο ἐργαστήρι, πού διαθερμαίνει τίς καρδιές καί σώζει τίς ψυχές, γιά τίς ὁποῖες ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ἀπέθανε. Ἡ Ἱερά Μονή Κύκκου παραμένει καί σήμερα, σέ πείσμα τῶν καιρικῶν δυσχερειῶν, ἱερός καί ἀφθαρτος χώρος μετάνοιας, ἀγνισμοῦ καί ἀδιαλείπτου ὑμνολογίας τοῦ Κυρίου.

Δέν ἀποτελεῖ ή Ἱερά Μονή Κύκκου μόνο ιστορία τοῦ παρελθόντος. Εἶναι καί ἐνεργό παρόν, μετουσιώνοντας σέ πράξη τή θεωρία. Εἶναι ἓνα πνευματικό φυτώριο θρησκευτικῆς ζωῆς καί ἀκτινοβολίας, ἀλλά καί κέντρο ἀγάπης καί φιλανθρωπίας καί ἐξαιρέτων ἔργων εὐποιίας.

Προσευχηθεῖτε, Σεβασμώτατε, στήν Παναγία, τή Μητέρα τοῦ Θεοῦ, νά ἀνθοφορεῖ καί νά καρποφορεῖ πάντοτε σ' αὐτό τό περιβόλι, σ' αὐτή ἐδῶ τήν Ἱερή Λαύρα, ὁ ὁρθόδοξος μοναχισμός. Σᾶς παρακαλοῦμε, ἀκόμη, νά μήν παραλείπετε, Σεβασμώτατε, νά ἀναφέρετε πάντοτε στίς πρός τόν Θεό ἐντεύξεις σας καί τόν σκληρά δοκιμαζόμενο λαό, καί τῆς ἀνεμοδαρμένης αὐτῆς Νήσου, τοῦ ὁποῖου γιά 48 τώρα χρόνια συνεχίζεται τῶν ἐθνικῶν παθῶν ή Μεγάλη Παρασκευή.

Εἴμαστε βέβαιοι, Σεβασμώτατε, ὅτι δέν σᾶς διαφεύγει τό γεγονός, πῶς ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ ποιμνίου σας εἶναι κύπριοι μετανάστες, πολλοί δέ ἀπό αὐτούς εἶναι πρόσφυγες τοῦ 1974, ὅταν, οἰκτρᾶ ναυάγια σκαιᾶς ἐγωϊστικῆς διπλωματίας καί μαρτυρικά θύματα τουρκικῆς θηριωδίας, προτίμησαν τόν ἐκπατρισμό μάλλον ἀντί τῆς στυγερῆς καί ἐπονείδιστης δουλείας καί καταδιωκόμενοι ἔφευγαν, ἐγκαταλείποντες τά πάντα, τά χωριά καί τίς πόλεις τους, τούς ναούς καί τούς τάφους τῶν πατέρων τους. Ὅταν, Σεβασμώτατε, τό 1974 ή Βόρεια Κύπρος ἔπιπτε ἐλεεινό σύντριμμα ὑπό τό πέλμα τοῦ τούρκου κατακτητῆ καί ὀλόκληρος ὁ κυπριακός Ἑλληνισμός, κλυδωνιζόμενος, ἐκινδύνευε νά καταπνιγεῖ ἀπό τόν φρικῶδη κατακλυσμό τῆς δουλείας, οἱ

κύπριοι πρόσφυγες, καί πρὸς τή Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐφέροντο ὑπὸ τῶν ἐξαγριωμένων κυμάτων «ἵνα τῶν πόνων αὐτῶν εὕρωσιν ἀναψυχήν» (πρβλ. Ὡσηέ 12,8), ἔκτοτε δέ διαβιοῦν ἐν εἰρήνῃ στή θετὴ τους αὐτὴ πατρίδα, νοσταλγοί, ὅμως, πάντοτε τοῦ πατρῷου ἐδάφους.

Ἐμεῖς ὁλόθερμες δεήσεις καὶ ἱκεσίες θά προσάγουμε στὸν Κύριο ὑπὲρ τῆς υἱείας καὶ μακροζωίας τῆς ὑμετέρας Σεβασμότητας.

Εἴθε ἡ χάρις τῆς Θεομήτορος καὶ Προστάτιδας τῆς Μονῆς αὐτῆς νά εἶναι πάντοτε ἡ σκέπη καὶ ἡ προστασία σας.

«Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα»!